

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Det er naturligvis godt, at udenrigsministeren ikke synes, at fru Charlotte Antonsens udtalelse om Clinton var hensigtsmæssig, men så siger udenrigsministeren i umiddelbar forlængelse af det, at han nu er glad for, at det viser sig, at vi er enige – altså om, at sammenholdet mellem regeringen og Venstre er på plads.

Det var en slutbemærkning til fru Antonsens sidste bemærkning om, at varetøret hos USA er det gamle. Jeg tror, udenrigsministeren fangede den korte bemærkning, fru Charlotte Antonsen var oppe med, og derfor vil jeg gerne vide, om udenrigsministeren er enig i det udsagn fra fru Charlotte Antonsen, som jo nemlig er hele baggrunden også for forvirringen.

Altså er det således, at NATO skal være enig, hele NATO-alliancen skal være enig, for at EU kan gøre noget som helst, eller er det sådan, som fru Antonsen påpeger og har gjort det flere gange heroppefra, at hvis der er uenighed, så kan EU alligevel iværksætte en militæraktion?

(Kort bemærkning).

Per Stig Møller (KF):

Jeg mener stadig væk, at det er temmelig væsentligt, at vi bliver enige om, hvad der står i papiret, for det er altså dansk udenrigspolitik og Europas udenrigspolitik og militærpolitik, der bliver ændret ved dette papir, som er vedtaget i NATO, og som skal danne udgangspunkt for de videre drøftelser i København.

Jeg læser punkt 9 a. i kommunikeet således, at vi – det er altså NATO-Rådet – godkender beslutningen fra Den Europæiske Union om, at den vil have evne til selvstændige aktioner, således at den, Unionen, kan tage beslutninger og godkende militære handlinger, hvor alliancen som helhed ikke er engageret, det vil sige, at Unionen kan træffe beslutninger og godkende militære handlinger, hvor alliancen ikke er engageret.

Her er det da, at den danske regering ikke vil kunne være med til at træffe beslutninger og godkende militære aktioner i Unionen på grund af forbeholdet. Det, vi har tilladt os at sige, er, at med den meget aktive, engagerede holdning, vi heldigvis som befolkning og nation har til det europæiske spørgsmål, og hvor vi har vist vilje humanitært, militært og økonomisk til at være med, så vil det da være meget fornuftigt, når nu også forsvarsministeren og udenrigsministeren og statsministeren har været med til at godken-

de dette papir i Washington, at man så også erkender, at det vil være rart, at vi også kan være med til at træffe disse beslutninger.

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Jeg vil egentlig bare kvittere for udenrigsministerens medgivelse af mit synspunkt, nemlig at det ikke er institutionerne, men indholdet omkring det militære samarbejde, der er afgørende.

Det er jo så interessant i forhold til det forbehold, vi har på forsvarsområdet, der lyder som følger: at vi skal sige nej til ethvert forslag, der peger i retning af EU-ledede militære aktioner og afvise enhver form for dansk deltagelse heri.

Jeg tør godt garantere, at vi vender tilbage til den her diskussion meget snart, for jeg tror, at det vil vise sig under topmødet i København, at den danske position er en indholdsmæssig diskussion og ikke en formel diskussion om, hvorvidt det ligger i det ene eller det andet regi, men den diskussion ser vi frem til i SF.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Hr. Thulesen Dahl fejlciterede mig. Det er selvfølgelig ikke uventet fra den kant, men alligevel.

Jeg har på intet tidspunkt talt om uenighed mellem EU og NATO eller EU og USA. Jeg tror ikke på det i den type konflikter, vi taler om. Punktum.

Anden næstformand (Henning Grove):

Hr. Keld Albrechtsen, ordføreren for forespørgslerne.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil gerne sige tak for debatten og for ministerens besvarelser, som jo viser, at vi her står foran en debat, der kan få voldsom, indgribende betydning for os alle sammen, og som kan trække dybe spor også i dansk politik.

Jeg må sige, at det er egentlig stærkt nok, at ministeren nu kommer og siger: Jamen det, der sker, er jo bare, hvad unionsmodstanderne stod og sagde forud for folkeafstemningerne i sin tid, at der ville komme denne her militære union. Og så nu, hvor det sker, det, man dengang bestred ville ske, får man bare at vide: Nå, men det var jo det, I selv sagde der ville ske.

Men jeg vil godt spørge ministeren: Er det ikke korrekt, at de planer, som man nu har om